

I svaret anførte Udenrigsministeriet bl. a. følgende:

»...

Artikel K giver mulighed for at lade beslutninger på visse områder overføre fra en intergubernemental samarbejdsform til en kommunautær samarbejdsform. Det drejer sig om følgende områder: ...

Formuleringen af art. K betyder, at der kræves national ratifikation af en beslutning truffet efter artikel K, for at beslutningen kan træde i kraft. Modellen for national ratifikation bygger på den eksisterende artikel 201 i Romtraktaten om Fællesskabets egne indtægter.

I bestemmelsen, der indebærer national ratifikation, tages der ikke stilling til, efter hvilke nationale bestemmelser ratifikationen skal ske.

Den nævnte procedure med national ratifikation blev anvendt ved gennemførelse af Rådets afgørelse af 24. juni 1988 om ordningen for Fællesskabets egne indtægter. ...

Artikel K ... blev indsat især på tysk foranledning. Sidste sætning i artikel K om national ratifikation blev indsat på dansk anmodning. Formålet med bestemmelsen er at sikre, at Folketinget fuldt ud er inddraget ved anvendelse af artikel K.«

Der opstår i relation til art. K.9 samme spørgsmål om, hvorvidt man kan gennemføre § 20-proceduren allerede nu, som det, der er drøftet ovenfor i pkt. 2.3.6.4.5. i relation til spørgsmålet om overgang til tredje fase af Den Økonomiske og Monetære Union.

Den omstændighed, at § 20 anvendes på et tidspunkt, hvor det ikke er afklaret, i hvilket omfang og hvornår de pågældende områder bliver genstand for kommunautært samarbejde, adskiller sig næppe væsentligt fra de tilfælde, hvor et område ved hjælp af proceduren i §

20 overføres til det kommunautære samarbejde, men hvor det må henstå som uvist, om og i givet fald hvornår det pågældende område bliver reguleret af kommunautære retsfor skrifter. Der er næppe heller reale grunde, som afgørende taler imod at anvende § 20-proceduren en gang for alle i forbindelse med tiltrædelsen af traktaten om Den Europæiske Union.

Det grundlæggende krav til § 20-proceduren synes opfyldt, idet det ved henvisningen i art. K.9 til art. K.1, nr. 1-6, er præcist angivet, på hvilke områder art. 100 C kan gøres anvendelig.

Det må endvidere efter Justitsministeriets opfattelse tillægges betydning, at dansk godkendelse af beslutningen om at gøre art. 100 C anvendelig på de pågældende områder til sin tid stadig vil være nødvendig, selv om § 20-proceduren gennemføres nu. Denne godkendelse vil skulle meddeles af regeringen i medfør af grundlovens § 19, der også regulerer spørgsmålet om indhentelse af Folketingets samtykke til ratifikationen.

Det må efter Justitsministeriets opfattelse også indgå i vurderingen, at der vil kunne opstå betydelige praktiske problemer, hvis § 20-proceduren ikke gennemføres samlet. Hvis § 20-proceduren ikke kunne gennemføres nu, også for så vidt angår art. K.9, ville det således indebære, at en § 20-procedure kunne være påkrævet, hver gang Rådet måtte træffe beslutning om at gøre art. 100 C anvendelig på et af de i art. K.1, nr. 1-6, omhandlede områder eller dele heraf, hvis beslutningen også skulle have virkning for Danmark.

Hertil kommer, at der også vil kunne være betydelige retstekniske fordele forbundet med at gennemføre § 20-proceduren på grundlag af den tekst, som findes i art. K.9 sammenholdt med K.1, nr. 1-6.

På den baggrund er der efter Justitsministeriets opfattelse ikke noget til hinder for, at en § 20-procedure, der gennemføres som følge af unionstraktatens øvrige bestemmelser, også kommer til at omfatte art. K.9. Dette vil indebære, at man skal anvende den almindelige ratifikationsprocedure i grundlovens § 19, der bl. a. regulerer spørgsmålet om indhentelse af Folketingets samtykke til ratifikation.